

OBITELJ – NADA ČOVJEČANSTVA

Petak pred Nedjelju Muke Gospodnje – Cvjetnicu

26. ožujka 2021.

U izlaganju kateheze koja se sastoji od evanđeoskog teksta predstojeće nedjelje, pitanja za razmišljanje, katehetskog razlaganja te poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva moguće je u potpunosti ili djelomično poslužiti se i video-materijalima primljenim od biskupijskog Pastoralnog centra.

Prije pobožnosti križnoga puta zapjeva se prikladna korizmena pjesma nakon koje se učini znak križa. Potom jedan od lektora pročita evanđeoski tekst.

Mk 14,12-17. 22-25

Iz evanđelja po Marku

Prvoga dana Beskvasnih kruhova, kad se žrtvovala pasha, upitaju učenici Isusa: „Gdje hoćeš blagovati pashu, da odemo i pripravimo?“ On pošalje dvojicu učenika i rekne im: „Idite u grad i namjerit ćete se na čovjeka koji nosi krčag vode. Pođite za njim pa gdje on uđe, recite domaćinu: ‘Učitelj pita: Gdje mi je svratište u kojem bih blagovao pashu sa svojim učenicima?’ I on će vam pokazati na katu veliko blagovalište, prostrto i spremljeno. Ondje nam pripravite.“ Učenici odu, dođu u grad i nađu kako im on reče te pripreme pashu. A uvečer dođe on s dvanaesticom [...] I dok su blagovali, on uze kruh, izreče blagoslov pa razlomi, dade im i reče: „Uzmite, ovo je tijelo moje.“ I uze čašu, zahvali i dade im. I svi su iz nje pili. A on im reče: „Ovo je krv moja, krv Saveza, koja se za mnoge proljeva. Zaista, kažem vam, ne, neću više piti od ovoga roda trsova do onoga dana kad ću ga – novoga – piti u kraljevstvu Božjem.“

Svećenik ili vjeroučitelj (voditelj kateheze) postavlja sljedeća pitanja ostavljajući iza svakog od njih trenutak šutnje za razmišljanje:

- Nijednoj osobi na ovoj zemlji život se ne odvija prema njezinu planu. Život tako postaje vječna borba koja se često sastoji od kompromisa i prilagođavanja. Je li moguće da nadati se znači ući u vir nesigurnosti i neprestane borbe za ideal koji valja svakodnevno iznova tražiti i osvajati? Isplati li se živjeti svoj život potpuno se trošeći oko nečega što se čini nedostižnim? Je li nada zapravo ulazak u nesigurnost i neprestanu borbu za ideal koji valja svakodnevno iznova tražiti i osvajati?
- U našim se obiteljima riječi „nada“ često pripisuje značenje ispunjenja vlastitih želja. Je li moguće o tome razmišljati u svjetlu kršćanske vjere?
- Prvotno, iskonsko mjesto nade jest obitelj. Što znači ta tvrdnja i što treba učiniti kako bi se mogla konkretno ostvariti?
- Ne postoji obitelj koja ne doživi dramu smrti bližnjega. Kako konkretno navijestiti pravi i duboki smisao kršćanske nade u takvim obiteljskim situacijama?
- Kako može roditelj koji je prerano izgubio dijete ili osoba kojoj je iznenada umro supružnik postati nositeljem kršćanske nade? Što je Crkva pozvana činiti kako bi navijestila istinsku kršćansku nadu?

Nakon toga se predstavi sadržaj katehetskog razlaganja:

Isusovi roditelji Josip i Marija su iskusili Pashu u svakodnevnom životnim događajima (siromaštvo, bijeg u Egipat, dječak Isus izgubljen u Hramu...); stoga ona njima nije bila samo sjećanje na prošlost, nego živo iskustvo. Pasha nije ideja ili informacija koju valja priopćiti,

nego stvarnost koja je već prisutna u svakoj obitelji od dana sklapanja sakramenta ženidbe. Svake godine u našim obiteljima slavimo Uskrs, ne samo kao crkveni nego i obiteljski blagdan. Uvijek se iznova utvrđujemo u vjeri da u konačnici pobjeđuje život, ljubav, dobrota... Kristov pashalni misterij živi i djeluje u ljubavnoj vezi kršćanskih supružnika. Koliko ima kršćanskih supružnika koji su svjesni da je njihov bračni i obiteljski život, snagom ženidbene milosti koja im je darovana u sakramentu ženidbe, trajna proslava Uskrsa? Ako nitko ne lomi Božju riječ za njih, tko će ikada moći podići pogled i prepoznati veliko otajstvo skriveno u njihovu tijelu? Naime, Božja riječ daruje svakoj obitelji mudrost života i svjetlo za tumačenje svakoga obiteljskog događaja, bilo velikog bilo malog, i tako daje osjetiti predokus one svadbene gozbe u vječnosti na koju je svaka obitelj pozvana od iskona.

„Krist 'po sakramentu ženidbe dolazi u susret kršćanskim supruzima. On ostaje s njima, daje im snage da ga slijede uzimajući na se svoj križ, da se nakon padova ponovo dižu, da si uzajamno opraštaju, da nose terete jedno drugoga.' Kršćanska je ženidba znak koji ne samo pokazuje koliko je Krist ljubio svoju Crkvu u savezu zapečaćenom na križu nego također uprisutnjuje tu ljubav u zajedništvu suprugâ“ (AL 73).

Brak nikad nije cilj, nego „u radostima njihove ljubavi i obiteljskog života on im već na ovome svijetu daje predokus svadbene gozbe Jaganjčeve“ (AL 73). Zato bračni par nije određen za zemaljski, nego za vječni brak: za svadbu Krista Zaručnika s Crkvom, njegovom Zaručnicom. Bez toga temeljnoga usmjerenja sâm bračni savez gubi svoje značenje i stabilnost. Ono što je vječno daje pravi okus onome što je ljudsko. U protivnome, sve postaje bezokusno i dezorijentirano pa uzrokuje tolike bračne i obiteljske krize koje više nikoga ne štede. Brak je tek predokus sreće, no ne i sama sreća.

Papa Franjo ne objašnjava smisao pojedinih događaja ljudskoga života, što su mnogi u iskušenju učiniti, nego ukazuje na „cilj putovanja“, sigurnost višekratno potvrđenu na nekoliko mjesta u Svetom pismu. Glavno pitanje našega vremena upravo je ovo: Živi li čovjek svoj život poznajući i gledajući krajnju točku svoga hodočašća u ovome svijetu? Kad strijelac odapne strijelu kako bi pogodio metu, u ostvarenju toga cilja njemu nije toliko važan položaj iz kojeg odapinje kao ni putanja strijele. Jasno, ti elementi sastavni su dio streličarskog umijeća, ali ne i ključan dio. Najvažnije je pogoditi metu. Danas za mnoge ljude nije tako. Oni su skloni promatranju polazišne točke, pri čemu često preuzimaju ulogu žrtve zbog rođenja u obiteljskome okruženju koje nisu ni izabrali niti ikada cijenili. Nadalje, skloni su na svakom koraku svojega života više brinuti o onome što stvaraju, a da se nikada ne zapitaju ili se zanimaju kamo će na kraju stići. Rijetko žive gledajući u cilj vlastita života.

Crkva svima njima želi snažno i uvjerljivo navijestiti da im radost nije oduzeta niti ukradena jer „svi smo pozvani nastaviti težiti nečemu višem od sebe i naših granica i svaka obitelj mora osjetiti taj stalni poticaj“ (AL 325). Nije slučajnost što tim riječima papa Franjo zaključuje pobudnicu „Amoris laetitia“ (Radost ljubavi) kako bi naglasio da „radost ljubavi koja se živi u obiteljima“ (AL 1) – što su prve riječi pobudnice – poziva na obećanje velike radosti koja će trajati zauvijek: „Hodajmo, obitelji; nastavimo taj hod! Ono što nam je obećano veće je nego što možemo zamisliti. Nikada ne izgubimo nadu zbog naših ograničenja, ali ni ne odustajmo od toga da tražimo puninu ljubavi i zajedništva koje nam je Bog obećao“ (AL 325). To je prava kršćanska nada koju Crkva želi učiniti kulturom današnjeg svijeta: sve se to kuša, ostvaruje i očituje prije svega u obitelji, u svim onim temeljnim odnosima u kojima nas osnovno iskustvo ljubavi priprema na onu vječnu ljubav Krista Zaručnika u kojoj ćemo svi ponovno biti združeni u zajedništvu svetih.

Voditelj kateheze na kraju daje nekoliko poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva u predstojećem tjednu:

- Svoju trenutnu obiteljsku situaciju uvijek stavlja u kontekst putovanja prema vječnosti i u skladu s time nastoj donositi odluke za sebe i one koji su ti povjereni.

- Nastoj prilikom nesporazuma reagirati mirno, staloženo i opraštajući!
- Ograničenja i nesavršenosti su prilika da drugi ljudi našem životu doprinesu ono što nama nedostaje. Nastoj prihvaćati druge članove obitelji u njihovoj različitosti i omogućiti im da svojim sposobnostima i darovima unose nadu i radost u obiteljsko zajedništvo i tako budu predokus raja u tvom životu.

Slijedi pobožnost križnog puta.